

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

SURNUD RUUM

On saladusi,
millest võivad rääkida vaid surnud

Proloog

Valgus oli pimestav.

Hetkeks tundus, nagu poleks enne seda midagi eksisteerinud, nagu poleks midagi suurepärasemat, kui tõusta ja sellele vastu minna. Valgus näis välja sirutuvat magusa ahvatleva soojusega. Selle südames paistsid viipavat varjud, kuid et Leslie MacIntyre ei näinud selgelt, tundusid need pakkuvat lohutust, nagu oleksid teda oodanud, et mässida teda enda armastavatesse kättesse.

„Hei, sina!”

Hääl oli kähe, südamlilik, kuid siiski kummaliselt kõrva riivav. Naine vaatas üles. See oli Matt. Ta ei teadnud, kus nad on, aga kuni tema ja Matt Connolly olid koos, oli kõik korras.

Nad olid kohtunud, kui naine oli naabruskonnas uus. Ehkki Matt oli mõni aasta vanem, tiris ta tüdruku endaga kaasa ja tegi enda jõugu liikmeks. Poiss oli kutsunud Lesliet mässajaks, kuid teinud seda sellisel nõökival toonil, et keegi polnud suutnud seda tõena võtta. Matt oli tüdrukut narrinud lõunapärase aktsendi

pärast ning teatanud, et see on kõige võluvam asi, mida on eales kuulnud. Tüdruk oli teda aastaid lausa jumaldanud – jah, ta võis seda tunnistada –, ihaldanud, kui nad olid vanemaks saanud. Kummalisel kombel oli olnud tragöödia see, mis oli Leslie lootused ja unistused täide viinud ning poisi järsku mõistma pannud, et tüdruk, kellega nad olid sõpradena üles kasvanud, on suureks sirgunud. Ning sellest alates...

Aastad polnud alati suurepäraseks olnud. Kui Leslie oli keskkooli lõpetanud, olid nad olnud üsna eriline paar, kuid mõnikord juhtus, et uhkus sai neist mõlemast võitu. Üks neist tormilistest vihapursetest oli viinud lahkuminekuni ja saatnud Matti mängima jalgpalli kolledžisse teises osariigis kaugel lõunas samal ajal, kui tüdruk jäi maha Yankee alasse, otsustades New Yorgi ülikooli kasuks. Vaatamata kolledžijärgsele aastale proffide hulgas, oli poiss läinud edasi hoopis ajakirjandusse, samal ajal kui Leslie oli valinud linnaarheoloogia ning soetanud kodu New Yorgis. Matt oli alustanud kirjutamist spordist, kuid läinud üle välissuhetele, seejärel oli tulnud koju, et hakata kirjutama veergu elust ja asjadest New York Citys.

Tagasi New Yorgis, leidis ta tüdruku uuesti – sopas tuhnides, nagu naljatas. Nad olid mitu kuud jäänud ettevaatlikuks, igatsedes teineteist näha, kuid kartes tugevaid tundeid, mis veel nende vahel hõõgusid. Ühel ööl kell kolm oli mees lihtsalt ilmunud naise ukse taha ning terve mõistus jättis neid mõlemaid. Nad olid kohe kihlunud ning plaanisid nüüd pulmi.

Kummalisel kombel andis kooselu nende mõlema karjäärile juurde. Matt oli teinud ajalehele mõne oma parima kirjatöö – mehe vastutus kaasaegsete pulmade ees. Matti kaudu oli Leslie tõmmatud vestlusse uurijaga, kes tegeles vanema mehe kadumajäämisega. Naine teadis Brooklyni piirkonda, kus mees jäi kadunuks –, see oli

täis vanu metrootunneleid. Palunud uurijal endale võimaluse anda, oli ta juhatanud politseinikud kohta, kus vana mehe elupäevad olid lõppenud.

Leslie oli tundnud, nagu teda oleks kutsutud sellesse kohta, kuid ta veenis end, et oli jõudnud selleni vaid teadmiste ja loogikaga. Nüüd aga tundsid paljud uurijad tema vastu huvi ning Matt hoiatas naist, et nad kavatsevad paluda naisel kasutada erakordseid teadmisi linnast ja selle infrastruktuurist, et aidata neid uute kadumistega. Matt ise oli olukorda väga tõsiselt võtnud ja kirjutas sellest ka ajalehes. Pidevast inimeste kadumisest New Yorgis loomulikult. Ent need kadumised näisid olevat omavahel seotud. Kaduma olid läinud naised, kes elasid tänaval. Nad kõik olid prostituudid.

Matt oli välja toonud ka selle, et läbi ajaloo pole politsei ega ka elanikud hoolinud nende saatusest, kes elavad ühiskonna varjus.

Moraalne enamik pole kunagi eriti muretsenud enne, kuni oht neid endid ähvardab.

Leslie mõistis, et Matt tahtis teda sellesse kaasata, kuid kahtles, kas temast ka abi oleks. Ta soovis, et oleks, kuid ei saanud hakata korraga väitma, et on selgeltnägija.

Pealegi oli tal oma töö, mida oluliseks pidas ning mida armastas.

Mis oli nad siia toonud. *Kuhu? Kus nad nüüd täpselt olid?*

Nad olid õhtut alustanud äsjarenoveeritud Hastings House'i heategevusüritusel, et Ajalooselts, kelle palgal naine oli, saaks naabruskonnas väljakaevamistega jätkata. See paik oli arhitektuurilises mõttes kullaauk, mida uurida, ja naise tööandja oli väga erutunud, et oli saanud enda poolele sellise kõneosava kolumnisti nagu Matt Connolly, kuna Ajalooselts sõdis parasjagu suure

SURNUD RUUM

ehitusfirmaga õiguse eest teha uurimistöid enne, kui kõik uue kõrghoone tõttu hävitatakse.

Kuid, mis puutus täna õhtul Mattiga koos olemisse... Nad olid saanud vaevu teineteist tervitada.

Kohal oli hulk arendusfirma esindajaid, kes olid ostnud ümbritseva kinnisvara – püüdes teeselda, et naudivad koha ajaloolise tähtsuse kavandamist –, üheskoos nendega veel Greta Peterson, kõrgema seltskonna esindaja ja Ajalooseltsi saadik, mõned Broadway inimesed, mõned kohalikud kuulsused ja veel inimesi. Tysoni, Smithi ja Tryoni megaarendaja Hank Smith niitis Matti jalust hetkel, kui nad olid saabunud, lootes Matti arvamust firma poolele kallutada. Politseid esindasid karismaatiline osakonna pressiesindaja kapten Ken Dryer, seersant Robert Adair – kes vastutas kadunud prostituutide uurimise eest ning vaatas *naist* enamiku õhtust, nagu oleks tal temaga midagi plaanis – ja viie linnaosa poliitikud.

Naine oli olnud Mattist eemal teises ruumi otsas ning vestelnud ühe kolleegiga.

Ta oli end vabandanud, et minna Matti juurde ja siis...

Mida?

Mees oli nüüd järsku kükitanud tema kõrvale nagu siis, kui nad olid paljude aastate eest tänavail jalgpalli mänginud ja naine palliga vastu pead saanud. Ta oli naeratanud samamoodi nagu siis, täis huvi ja lõbu enamike asjade vastu, seda kainet naeratust. Isegi natuke haletsusväärset, nagu poleks tegelikult teha muud, kui naerda iseenda üle.

„Matt,” pomises naine kulmu kortsutades ja imestades, miks ta ei suuda meenutada tulemist teise ruumiotsa Matti kõrvale. Mida ta ise põrandal tegi? „Sa oled siin.”

„Jah, ma olen siin,” pomises mees. „Ainult praegu.”

„Praegu?” päris naine. Ta tahtis sirutada ja puudutada mehe nägu. Pagan, Matt oli alati olnud imeline. Mehelikul, jõulisel moel muidugi. Kindlad sinised silmad, lopsakad huuled, lai laup, kõrged põsesarnad. Pika ja vormis kehaga võinuks Matt olla mees, keda kõik vihkaksid, kui ta vaid poleks olnud nii kuradima kombekas. Niisiis meestele ta meeldis ja naised lausa armastasid teda.

Vaatamata häämingule, tundis naine end tõusvat ja pöörduvat valguse poole. Sellel oli imeline jõud. Ta ei suutnud sellele vastu panna. Leslie tundis, et see jõud pakkus vabanemist valust, vabanemist kahtlusest.

„Ei,” ütles Matt pehmelt naise käest haarates. Või kujutas naine seda lihtsalt ette? Ta koondas tähelepanu uuesti mehele, olles segaduses. Leslie ei kuulnud enam keelpillikvartetti, mis oli sel õhtul mänginud. Talle tundus, et kuulis kusagilt kaugemalt karjeid ja kaost.

„Rumal mässaja,” sõnas mees pehmelt nagu neil paljudel korradel, kui nad olid koos üles kasvanud. „Sa pead siia jääma. Sa ei saa veel minna.”

„Kes mind peatab, Matt Connolly?” nõudis naine. „Sina?”

„Praegu pole sinu aeg,” ütles mees. „Leslie, sul on veel vaja asju teha. Sa ei järgne valgusele,” ütles mees kindlalt.

„Hei, kas sa varjad minu eest midagi?” nõudis Leslie kergelt, vaadates ringi ja nähes inimesi tõusmas ning hanerivis valguse poole liikumas. „Matt, ma olen sinuga. Me oleme koos. Ma pean järjekorda võtma.”

„Me oleme teatud mõttes kõik järjekorras, esimesest päevast alates,” ütles mees väga õrnalt. „Aga mitte sina, mitte praegu. Sa pead siia jääma. Mõned asjad on nii määratud.”

„Mõned asjad on nii määratud?” sosistas Leslie.

„Mõned asjad on nii määratud,” ütles mees kindlalt.

SURNUD RUUM

Matt pigistas tema kätt ja naine tundis, kuidas kuumus sööstis temast läbi.

Siis tundus, nagu oleks teda raputatud. Nagu oleks neid segatud. „Hei!” hüüdis sügav hää. „See siin on elus!”

Tundus, nagu vaataks ta filmi, kuid tema oli üks tegelastest.

Õhus oli kohutav hais, nagu põleks kusagil midagi. Igal pool jooksid ja karjusid inimesed.

Toimus plahvatus, mõtles Leslie. Keegi oli midagi gaasist karjunud ja siis oli kõlanud maailmaraputav kärgatus. Jah! Nüüd ta mäletas seda tunnet, kui oli õhku paiskunud, lennanud... kõvasti vastu seina põrganud. Aga... ta ei lebanud seina vastas.

Leslie vaatas alla, kus valitses täielik kaos. Ta oli ise ka seal. Ta lamas magavate inimeste reas. Naine ei tundnud ühtki neist. Matt... kus Matt oli? Päästeteenistuse töötajad liikusid sihipäraselt ja korda luues läbi kaose. Ruumi värskelt värvitud seinad olid mustaks tõmbunud ja kõrvetada saanud. Oli toimunud plahvatus ja põleng. Kõik viitas sellele.

Kui valus tal oli! Issand, valutab igalt poolt, mõtles Leslie tagasi oma kehas olles ning enam mitte alla tapatalgutele vaadates. Söestunud puidu hais... veel hullem, söestunud liha lehk täitis naise sõõrmeid.

Sest inimesed, kellega ta ühes oli, ei maganud.

Nad olid surnud.

Ta võis näha enda kõrval oleva naise avatud klaasistunud silmi. Järsku avastas Leslie, et tema kõrvale kükitas mees. Aga see polnud Matt.

„See siin on elus!” röökis mees.

Muidugi olen ma elus, mõtles Leslie.

Tekkis äkiline segadus. Inimesed tormasid tema juurde. Veel karjumist.